

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci obvineného **K. M. a spol.**, pre trestný čin vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 a iné na neverejnom zasadnutí 18. októbra 2011 v Bratislave o dovolaní ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 19. mája 2011, sp. zn. 4 Tos 44/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej len krajský súd) na základe sťažnosti obvineného K. M. podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava I (ďalej len okresný súd) z 9. mája 2011, sp. zn. 4 T 88/08 a prepustil obvineného z väzby na slobodu.

Zrušením uznesením okresný súd podľa § 72 ods. 2 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. rozhodol o vzatí obvineného M. do väzby s vymedzením začatia plynutia väzobnej lehoty odo dňa predvedenia menovaného, ku ktorému došlo 9. mája 2011 a zároveň neprijal písomný sľub a peňažnú záruku ponúknuté podľa § 80 ods. 1 písm. h/ a § 81 ods. 1 Tr. por.

Proti uzneseniu krajského súdu podala dovolanie ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky podaním zo 14. júna 2011, doručeným okresnému súdu, a to v neprospech obvineného M..

Dovolanie bolo podané na podnet generálneho prokurátora Slovenskej republiky

a ako právny podklad dovolania proti rozhodnutiu o väzbe (dôvod podľa § 371 ods. 2 Tr. por.) sa v ňom uvádza porušenie zákona v ustanoveniach § 194 ods. 1 písm. a/ a § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por.

V odôvodnení dovolateľ rekapituluje priebeh konania, a to aj v súvislosti s predchádzajúcim rozhodnutím okresného súdu o vzatí obvineného do väzby po realizácii európskeho zatýkacieho rozkazu z 29. apríla 2011 zrušeného uznesením krajského súdu z 9. mája 2011 (sp. zn. 2 Tpo 34/2011).

Ďalej dôvodí a navrhuje:

„Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že opätovné obmedzenie osobnej slobody obvineného K. M. nebolo v súlade s Tr. poriadkom a že v tej istej veci by mohol byť vzatý do väzby len vtedy, ak by boli splnené podmienky pre opätovnú väzbu predpokladané v § 71 ods. 2 Tr. poriadku, pri ktorých nestačí len dôvodná obava zo skutočností uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 Tr. poriadku, ale takéto skutočnosti musia aj nastať. Aby k takémuto rozhodnutiu mohlo dôjsť, mal byť predsedom senátu vydaný príkaz na zatknutie.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí taktiež poukázal na skutočnosť, že v uvedenej veci mal byť po podaní obžaloby vydaný nový európsky zatýkací rozkaz, čo vyplýva z ustanovenia § 491 ods. 2 Tr. poriadku, ktoré sa malo použiť subsidiárne, k čomu však nedošlo. V tejto súvislosti zvýraznil, že každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaručeného práva na spravodlivý proces.

Argumentácia krajského súdu je teda založená na nezákonnosti postupu senátu okresného súdu z dôvodu absencie zákonného podkladu na opakované konanie a rozhodovanie o väzbe (takým podkladom mohlo byť podľa krajského súdu len zaisťovacie opatrenie vo forme príkazu na zatknutie, medzinárodného zatýkacieho rozkazu alebo európskeho zatýkacieho rozkazu, ktoré však stratili platnosť odovzdaním obvineného príslušnému slovenskému súdu, pričom európsky zatýkací rozkaz stratil platnosť podľa jeho názoru už podaním obžaloby) a nerešpektovaním ustanovenia § 71 ods. 2 Tr. poriadku.

K rozhodnutiu a argumentom krajského súdu je potrebné uviesť, že v čase obmedzenia osobnej slobody obvineného na území Poľskej republiky bol stále platný európsky zatýkací rozkaz vydaný Okresným súdom Bratislava I 20. marca 2007 pod sp.zn. 0Tp 149/2007.

Európsky zatýkací rozkaz bol vydaný v súlade so zákonom č. 403/2004 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o EZR účinný do 1. septembra 2010").

Podľa § 10 ods. 1 zákona o EZR účinného do 1. septembra 2010 ak je vydaný príkaz na zatknutie, medzinárodný zatýkací rozkaz podľa osobitného predpisu alebo rozhodnutie, ktorým bol právoplatne uložený trest odňatia slobody, a obvinený sa zdržiava alebo existuje predpoklad, že sa zdržiava v inom členskom štáte a je potrebné ho vyžiadať, predseda senátu alebo sudca príslušného súdu vydá európsky zatýkací rozkaz; v prípravnom konaní vydá európsky zatýkací rozkaz na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o EZR účinného do 1. septembra 2010 európsky zatýkací rozkaz možno vydať pre skutok, ktorý je podľa právneho poriadku štátu pôvodu trestným činom, a horná hranica trestu odňatia slobody, ktorý sa môže uložiť pre tento trestný čin, je podľa právneho poriadku štátu pôvodu najmenej jeden rok.

Podľa § 1 ods. 2 prvá veta zákona o EZR účinného do 1. septembra 2010 na konanie podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Trestného poriadku, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Postup slovenských orgánov ako orgánov štátu pôvodu (členského štátu, ktorého justičný orgán vydal európsky zatýkací rozkaz - § 2 písmeno c/ zákona o EZR účinného do 1. septembra 2010) je upravený výlučne a špeciálne (vo vzťahu k Tr. poriadku) v druhej časti, v § 10 až § 13 zákona o EZR účinného do 1. septembra 2010. Citované a ani žiadne iné zákonné ustanovenia neobsahujú explicitnú úpravu straty platnosti už vydaného európskeho zatýkacieho rozkazu a ani podmienky, za splnenia ktorých dochádza k tejto procesnej situácii.

Strata platnosti európskeho zatýkacieho rozkazu a jej účinky nie sú explicitne upravené v zákone o EZR účinnom do 1. septembra 2010 a ani v Rámcovom rozhodnutí Rady Európskej únie, prijatom 13. júna 2002 pod číslom 2002/584/SVV.

Absencia výlučnej a špeciálnej právnej úpravy vlastní európskeho zatýkacieho rozkazu (platnosť, strata platnosti európskeho zatýkacieho rozkazu) a jej podmienok (účinkov) nemohla byť predmetom priamej úpravy v Tr. poriadku, ani predmetom analógie legis (§ 491 Tr. poriadku), pretože ustanovenia Tr. poriadku sa mohli subsidiárne použiť len na konanie (procesný postup) podľa zákona o EZR účinného do 1. septembra 2010. Vlastnosti európskeho zatýkacieho rozkazu (platnosť, strata platnosti) a jej podmienky (účinky) však boli upravené až zákonom č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze (§ 6).

Podľa § 43 zák. č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze na konanie o európskom zatýkacom rozkaze, ktoré sa začalo pred 1. septembrom 2010, sa použijú doterajšie predpisy.

Citované ustanovenie je typické intertemporálne ustanovenie, ktoré z hľadiska právnej istoty určuje, podľa ktorej právnej normy sa má postupovať aj pri vykonávaní európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného pred 1. septembrom 2010. Intertemporalitou sa určuje režim dočasného alebo prechodného spolupôsobenia skoršieho a neskoršieho práva v tom zmysle, že sa dočasne, na riešenie konkrétnych situácií, v stanovenom rozsahu používajú skoršie právne normy, hoci platnosť a účinnosť právneho aktu, v ktorom sú obsiahnuté, už zanikla a dočasne sa nepoužívajú nové, už platné a účinné právne normy.

Konanie o európskom zatýkacom rozkaze v trestnej veci obvineného K. M. a spol. sa začalo 15. marca 2007 doručením písomného návrhu prokurátorky krajskej prokuratúry z 13. marca 2007 okresnému súdu. V prípade absencie intertemporálneho ustanovenia (§ 43) v zákone číslo 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze, by sa od 1. septembra 2010 v konaní o EZR, ktorý bol vydaný pred 1. septembrom 2010 alebo ktoré sa začalo pred 1. septembrom 2010, uplatňoval výlučne princíp lex fori.

Justičný orgán Poľskej republiky bol oprávnený konať a rozhodovať o vydaní K. M. na trestné stíhanie do Slovenskej republiky, a to na základe stále platného európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného podľa zákona o EZR účinného do 1. septembra 2010, sudcom pre prípravné konanie okresného súdu Bratislava I 20. marca 2007 pod sp.zn. 0Tp 149/2007.

Rozhodnutie justičného orgánu Poľskej republiky nadobudlo právoplatnosť 26. februára 2011. Napriek tomu, že toto rozhodnutie obsahovalo vyššie popísané formálne nedostatky, ide o rozhodnutie vydané príslušným súdom na základe svojej jurisdikcie

a v súlade so zásadami Rámcového rozhodnutia Rady Európskej únie, prijatého 13. júna 2002 pod číslom 2002/584/SVV. Právoplatné a vykonateľné rozhodnutie justičného orgánu Poľskej republiky musia slovenské súdy akceptovať a rešpektovať.

Obvinený K. M. bol teda odovzdaný príslušnému okresnému súdu v súlade s právoplatným a vykonateľným rozhodnutím justičného orgánu Poľskej republiky, vydaným na základe platného a zákonného európskeho zatýkacieho rozkazu.

Možno poznamenať, že aj v prípade pripustenia odlišného výkladu ustanovenia § 1 ods. 2 prvá veta zákona o EZR účinného do 1. septembra 2010, by skutočnosť, že po podaní obžaloby mal byť vydaný nový európsky zatýkací rozkaz, nemohla ovplyvniť platnosť pôvodného európskeho zatýkacieho rozkazu, pretože neboli splnené podmienky, za ktorých dochádza k strate jeho platnosti s poukazom na dôvody uvedené v § 491 ods. 1 Tr. poriadku. Ten totiž jasne stavuje okolnosti, za ktorých dochádza k strate platnosti medzinárodného zatýkacieho rozkazu a tieto naplnené neboli.

Procesný stav, ktorý vznikol po vydaní rozhodnutia krajským súdom 9. mája 2011 pod sp.zn. 2Tpo 34/2011, teda umožňoval nové konanie a rozhodovanie o väzbe obvineného, avšak len za kumulatívneho splnenia všeobecných a špecifických podmienok určujúcich platnosť a zákonnosť takého rozhodnutia,

Všeobecná podmienka na vydanie rozhodnutia o väzbe obvineného K. M. bola splnená. Konanie o väzbe uskutočnili 9. mája 2011 zákonní sudcovia - členovia senátu, príslušní v danej veci konať. Obvinený bol na neverejnom zasadnutí za účasti zvoleného obhajcu JUDr. P. S. a prokurátora odboru osobitného určenia vypočutý a k existencii formálnych a materiálnych podmienok väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku sa mal možnosť vyjadriť. Po výsluchu obvineného vyhlásil predseda senátu uznesenie o jeho vzatí do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku s tým, že lehota väzby začala plynúť 9. mája 2011 o 13.28 hodine, teda od okamihu obmedzenia jeho osobnej slobody (t.j. od momentu predvedenia pred senát okresného súdu). Zároveň bolo rozhodnuté o neprijatí písomného sľubu obvineného a o neprijatí ním ponúknutej peňažnej záruky.

Uvedený spôsob, aký zvolil predseda senátu (predvedenie obvineného na neverejné zasadnutie a následné vzatie do väzby) je v súdnej praxi síce neštandardný, možno ho však nepochybné pripustiť, čo vyplýva z niektorých ustanovení Tr. poriadku (napr. § 76 ods.10

veta prvá, § 80 ods.3 veta prvá, § 81 ods.4 veta prvá a § 192 ods.3 veta prvá). Z nich je zrejmé, že rozhodnúť o väzbe možno aj inak, než len na podklade zatknutia obvineného po vydaní príkazu na zatknutie, európskeho zatýkacieho rozkazu alebo medzinárodného zatýkacieho rozkazu alebo návrhu prokurátora na vzatie do väzby v prípravnom konaní.

Zákonným podkladom na opakované konanie a rozhodovanie o väzbe obvineného K. M. bola písomná žiadosť predsedu senátu okresného súdu z 9. mája 2011 o predvedenie obvineného podľa § 120 odsek 2 Tr. poriadku, pretože zákonné podmienky na uplatnenie iného zaisťovacieho opatrenia neboli v danom čase splnené.

Podľa § 120 ods. 2 Tr. poriadku obvinený môže byť predvedený aj bez predchádzajúceho predvolania, ak je to potrebné na úspešné vykonanie úkonu, najmä ak sa skrýva, nemá trvalé bydlisko, ak mu nie je možné doručiť predvolanie na adrese, ktorú uviedol.

Účelom predvedenia obvineného K. M. bolo vykonanie jeho výsluchu v konkrétnom procesnom postavení, a to zákonným spôsobom (zákonnými sudcami okresného súdu). Predmetom výsluchu malo byť získanie jeho stanoviska k skutkovým okolnostiam a zistenie jeho osobných pomerov v rozsahu potrebnom na nariadenie ďalšieho hlavného pojednávania. Predvedenie bolo vykonané bez predchádzajúceho predvolania z dôvodu, že obvinený pri výsluchu na súde 29. apríla 2011 neuviedol žiadnu adresu, na ktorú sa mu majú doručovať písomnosti, vrátane písomností určených do vlastných rúk, ako aj spôsob doručovania (§ 34 ods. 5 Tr. poriadku). Žiadosť o predvedenie bola vydaná predsedom senátu okresného súdu (teda zákonným sudcom) v súlade so zákonom. Predvedenie obvineného vykonali v súlade s § 17b zák. Č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, príslušníci Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru. O predvedení bol 9. mája 2011 spísaný úradný záznam.

Je potrebné uviesť, že až v prípade neúspešného vykonania predvedenia obvineného by bolo možné, aby predseda senátu okresného súdu uplatnil iné zaisťovacie opatrenie, napríklad vo forme príkazu na zatknutie, zároveň za predpokladu, že väzobné dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku u obvineného stále trvajú, čo nepochybne vyplýva zo znenia § 73 ods. 1 Tr. poriadku.

Podľa § 73 ods. 1 Tr. poriadku, ak je daný niektorý z dôvodov väzby a obvineného nemožno predvolať, predviesť alebo zadržať a zabezpečiť jeho prítomnosť na výsluchu alebo na inom úkone, vydá predseda senátu a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora príkaz, aby bol obvinený zatknutý.

Zákonné podmienky na uplatnenie ďalších zaisťovacích opatrení predsedom senátu (vo forme vydania európskeho zatýkacieho rozkazu alebo medzinárodného zatýkacieho rozkazu), neboli 9. mája 2011 splnené.

Z obsahu spisu je ďalej zrejmé, že dôkazy získané v prípravnom konaní dostatočne preukazujú, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie sa stal, má znaky konkrétneho trestného činu a existuje dostatočne odôvodnený záver o podozrení obvineného K. M. z účasti na skutku, čo je zvýraznené aj štádiom, v ktorom sa konanie nachádza, t.j. po podaní obžaloby.

Spôsob a dĺžka zisťovania miesta pobytu, spôsob a dĺžka pátrania po obvinenom, spôsob a miesto obmedzenia jeho osobnej slobody v kontexte so súvisiacimi zabezpečovacími opatreniami vo forme príkazu na zatknutie vydaného Okresným súdom Bratislava I 22. augusta 2006 pod sp.zn. 0Tp 522/2006, medzinárodného zatýkacieho rozkazu vydaného Okresným súdom Bratislava I 20. marca 2007 pod sp.zn. 0Tp 149/2007 a európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Okresným súdom Bratislava I 20. marca 2007 pod sp. zn. 0Tp 149/2007, samotný osobitný spôsob konania vo vzťahu k obvinenému K. M. ako proti ušlému aj v súdnom konaní, odôvodňovali reálnu obavu, že v prípade nevydania pozitívneho rozhodnutia o väzbe sa obvinený bude opakovane skrývať (aj pobytom v cudzine), aby sa vyhol trestnému stíhaniu, pretože v mieste trvalého pobytu na území Slovenskej republiky sa dlhodobo nezdržiaval a zároveň, v prípade dokázania viny zo skutku, mu hrozí vysoký trest odňatia slobody.

Špecifická podmienka (§ 71 ods. 1 Tr. poriadku) na vydanie rozhodnutia o väzbe obvineného K. M. bola teda taktiež splnená, keďže v čase rozhodovania senátu okresného súdu boli splnené formálne aj materiálne podmienky jeho väzby podľa § 71 ods. 1 písmeno a) Tr. poriadku.

Na následné konanie a rozhodovanie o väzbe obvineného nebolo potrebné aplikovať § 71 ods. 2 Tr. poriadku, pretože rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie okresného súdu

o väzbe z 29. apríla 2011 bolo (absolútne) chybným procesným úkonom s účinkami neplatnosti ex tunc, čo znamená, že tieto účinky sa nedotýkali trvania väzby obvineného reálne vykonanej od 28. apríla 2011 do 9. mája 2011, ktorá bola nezákonná.

Je potrebné zdôrazniť, že ustanovenie § 71 ods. 2 Tr. poriadku upravuje opakované vzatie obvineného do väzby (v tej istej trestnej veci), ak bol obvinený z väzby prepustený preto, že dôvod väzby alebo dôvod na jej ďalšie trvanie u neho pominul alebo uplynula zákonná lehota trvania väzby (§ 79 ods.1 Tr. poriadku) a zároveň existujú dôvody väzby uvedené v tomto ustanovení. Zákonné dôvody na prepustenie obvineného z väzby sú upravené v § 79 ods. 1 Tr. poriadku a sú koncipované taxatívne. Vydanie rozhodnutia o väzbe nezákonným sudcom, s dôsledkom neplatnosti takéhoto rozhodnutia s účinkami ex tunc, je procesno-formálnym dôvodom na prepustenie obvineného z väzby, nie však podľa § 79 ods. 1 Tr. poriadku. Ďalšia väzba takejto osoby preto nemôže byť posudzovaná ako opakovaná väzba v zmysle § 71 ods. 2 Tr. poriadku.

Na základe uvedeného mám za to, že uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 9.5.2011 sp.zn. 4T 88/2008 o väzbe obvineného K. M. bolo vecne správne a vydané v súlade so zákonom a že uznesením Krajského súdu v Bratislave z 19. mája 2011 sp.zn. 4Tos 44/2011, ktorým bolo uznesenie okresného súdu zrušené a obvinený K. M. prepustený z väzby na slobodu, došlo k porušeniu ustanovení § 194 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku a § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku o väzbe, čím je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 2 Tr. poriadku.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 19. mája 2011 sp.zn. 4Tos 44/2011 bolo doručené prokurátorovi odboru osobitného určenia GP SR 2.6.2011 a obhajcovi obvineného JUDr. P. S. 31.5.2011. Dátum doručenia uznesenia obvinenému K. M. a obhajcovi JUDr. J. G. nebol dňa 13.6.2011 Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky ani Okresnému súdu Bratislava I známy.

Navrhujem preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky

1) podľa § 386 ods. 1 Tr. poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu Bratislava z 19. mája 2011 sp.zn. 4Tos 44/2011, bol porušený zákon v ustanoveniach § 194 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku a § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku v prospech obvineného K. M.,

2) podľa § 386 ods. 2 Tr. poriadku napadnuté uznesenie Krajského súdu Bratislava z 19. mája 2011 sp.zn. 4Tos 44/2011 zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad,

3) podľa § 388 ods. 1 Tr. poriadku Krajskému súdu v Bratislave prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.“

Obvinený sa prostredníctvom obhajcu k dovolaniu vyjadril písomným podaním, v ktorom rekapituluje svojím pohľadom obsah dovolania a následne uvádza:

„Podstatou veci zjednodušene povedané je, či je opodstatnený právny názor Krajského súdu v Bratislave vyslovený v Uznesení 4Tos 44/2011 z 19. mája 2011, ak sa v podstate tam tvrdí, že opätovne sa o väzbe mohlo rozhodovať iba pri splnení podmienok podľa § 71 ods. 2 Tr. por. alebo to, čo tvrdí dovolateľ, že stačilo postupovať podľa § 71 ods. 1 Tr. por.

Tu poukazujem na str. 12 dovolania, kde sa uvádza, že na rozhodovanie o väzbe obžalovaného nebolo potrebné aplikovať § 71 ods. 2 Tr. por., pretože rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie o väzbe z 29.4.2011 bolo absolútne chybným procesným úkonom s účinkami ex tunc. S takýmto názorom sa nedá stotožniť. Účinky ex tunc a ex nunc sú v Trestnom poriadku SR riešené špeciálny inštitútom, ktorým je "odkladný účinok". Ak opravný prostriedok rozhodnutia nemá odkladný účinok a je toto následne zrušené, ide o neplatnosť ex tunc, Ak zákon priznáva odkladný účinok, ide vždy o neplatnosť ex nunc, aj keď je takéto rozhodnutie následne zrušené. Výklad dovolateľa je contra lege, lebo v danom prípade platil odkladný účinok, pričom Trestný poriadok SR nepozná pojem absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Všetky úkony podľa Trestného poriadku SR môžu byť iba relatívne neplatné a vždy to môže vyplývať iba z rozhodnutia o opravnom prostriedku, prípadne z autoremedúry. Z toho vyplýva, že prvé rozhodnutie o väzbe z 29.4.2011 bolo rozhodnutím o väzbe, jeho účinky sa aj dotýkali reálne vykonanej väzby, takže súdy v ďalšom konaní mohli postupovať iba podľa § 71 ods. 2 Tr. por.

V ďalšom odseku na str. 12 dovolateľ tvrdí, že zákonné dôvody prepustenia obžalovaného z väzby sú upravené v § 79 ods. 1 Tr. por. a sú koncipované taxatívne. Dovolateľ tvrdí, že ak bol obžalovaný prepustený z väzby iba z procesno formálnych dôvodov, nie je splnený dôvod prepustenia podľa § 79 ods. 1 Tr. por. a preto opakovaná väzba

nemôže byť posudzovaná v zmysle § 71 ods. 2 Tr. por. Takýto názor je nesprávny. Slovenský trestný poriadok obsahuje v § 79 ods. 1 len pozitívny výpočet dôvodov väzby, čo znamená, že definuje, kedy môže byť obvinený vzatý do väzby. Zákon nepozná negatívny výpočet, t.j. kedy obvinený nemôže byť vzatý do väzby a naopak, výpočet dôvodov, kedy obvinený musí byť prepustený z väzby. Obvinený môže byť prepustený z väzby jednak vtedy, ak pominú dôvody väzby uvedené v § 71 ods. 1 Tr. por. alebo aj z iných dôvodov (napr. ťažká choroba, v prípade prerušenia trestného stíhania). Obvinený môže byť prepustený z väzby aj z iného dôvodu, takže neplatí, že výpočet dôvodov v § 79 ods. 1 Tr. por. je taxatívny pre prepustenie z väzby. Aj z tohto dôvodu Krajský súd v Uznesení z 19. mája 2011 sp. zn. 4Tos 44/2011 nepochybil, ak tvrdil, že v prípade opakovanej väzby obžalovaného K. M. sa malo postupovať podľa § 71 ods. 2 Tr. por. a pretože sa tak nestalo v súlade so zákonom obžalovaného prepustil na slobodu. Navyiac podľa názoru obžalovaného a obhajoby dôvod väzby pri druhom rozhodovaní súdom prvého stupňa podľa § 71 ods. 1 Tr. por. nebol daný, nakoľko predvedenie sa zrealizovalo úspešne a procesný úkon prebehol tak, ako mal, obžalovaný mal možnosť sa vyjadriť ku skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. O to viac je aktuálna argumentácia v tom smere, že jedinou možnosťou ako vziať obžalovaného v tej istej veci do väzby je postup podľa § 71 ods. 2 Tr. por., ktorý však v tomto prípade nemohol byť daný, nakoľko Európsky zatýkací rozkaz sa už úspešne zrealizoval 29.4.2011 a materiálne dôvody podľa § 71 ods. 2 Tr. por. nenastali.

Už vyššie bolo zdôraznené v rámci toho vyjadrenia, že argument odvolateľa o tom, že je možné rozhodnutie sudcu z 29.4.2011 považovať za nulitné a bez akýchkoľvek právnych účinkov a na toto rozhodnutie neprihliadať pri opakovanom rozhodovaní o väzbe, je neprípustný a v rozpore so zákonom.

Ak je rozhodnutie o väzbe nezákonné, musí byť obvinená osoba prepustená z väzby na slobodu ihneď. Túto skutočnosť nemožno zhojiť "opakovaným rozhodovaním o väzbe", ktoré by už nevykazovalo rovnaké procesné chyby, ak súčasne nie sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 2 Tr. por.“

Vzhľadom na vyššie uvedené sa obžalovaný domáha, aby dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania odmietol dovolanie, pretože zákon tak, ako sa domnieva dovolateľ, porušený v prospech obžalovaného K. M. nebol a preto nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Generálna prokuratúra svojím podaním oznámila, že ako podnecovateľ sa k dovolaniu nevyjadruje.

Najvyšší súd ako dovolací súd zistil, že nie je dôvod na rozhodnutie podľa § 382 písm. a/, b/, d/, e/ alebo f/ Tr. por. Zároveň však už pri predbežnom prieskume (§ 378 Tr. por.) zistil a na neverejnom zasadnutí konštatoval nasledovné:

Je potrebné úvodom uviesť, že východisková a pomerne obsiahla pasáž dovolania, nasledujúca po rekapitulácii priebehu konania, sa venuje pretrvávaniu právnych účinkov európskeho zatýkacieho rozkazu po podaní obžaloby v trestnej veci obvineného M. a ďalších spoluobvinených.

To je však do značnej miery nadbytočné, nakoľko po vydaní menovaného bolo o jeho väzbe rozhodnuté nezákonným sudcom, čo založilo (aj sám – osebe určujúci) dôvod rozhodnutia krajského súdu z 9. mája 2011, ktoré dovolateľ považuje za vecne správne.

Tým do konania a rozhodovania vstúpil protiprávny prvok, ktorý aj vo svojej individuálnej podobe viedol k prepusteniu obvineného na slobodu a predpoklad predchádzajúceho mu zákonne konformného postupu nemôže tento procesný defekt ovplyvniť. Nasledujúce rozhodnutie okresného súdu z 9. mája 2011 už nebolo súčasťou postupu po realizácii európskeho zatýkacieho rozkazu (a ani nemohlo byť, nakoľko v žiadnej variante úvahy o použití staršej či novšej úpravy zákona o európskom zatýkacom rozkaze nemohol byť obvinený po jeho právoplatnom prepustení opakovane zatknutý na základe toho istého príkazu, resp. európskeho zatýkacieho rozkazu. Príslušný sudca by v takom prípade ani obvineného nemohol prevziať a o väzbe rozhodovať).

Okresný súd tu postupoval predvedením obvineného podľa § 120 ods. 2 Tr. por. na neverejné zasadnutie „zo slobody“, a na tomto zasadnutí rozhodol o väzbe. Tento postup teda nebol súčasťou konania o európskom zatýkacom rozkaze, ktorého výsledok v podobe rozhodnutia o vzatí do väzby učeného v prvom stupni bol nadriadeným súdom v opravnom konaní pre nezákonnosť postupu pri rozhodovaní zrušený.

Nemožno však konštatovať, že zrušenie uznesenia o vzatí do väzby z 29. apríla 2011 nemá na ďalšie možné použitie tohto zabezpečovacieho inštitútu v konaní proti obvinenému žiaden vplyv. Dôvod prepustenia obvineného na slobodu totiž nebol podmienený použitím

ustanovenia § 79 ods. 1 Tr. por., ktoré primárne predpokladá so zákonom súladným postup s výsledkom právoplatného vzatia obvineného do väzby. Až na to nadväzuje možné pominutie dôvodu väzby, dôvodu na jej ďalšie trvanie alebo uplynutie maximálnych lehôt väzby. V nastalom prípade však neboli pri zrušení rozhodnutia väzobné dôvody vôbec zohľadňované, keďže na základe podanej sťažnosti bola pri prieskume nadriadeného súdu, vykonávanom rozsahu podľa § 192 ods. 1 (písm. b/) Tr. por., zistená podstatná chyba (nezákonnosť) konania, ktorého výsledkom bolo sťažnosťou napadnuté uznesenie. Zistená chyba potom podmienila rozhodnutie nadriadeného súdu v zmysle § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. z 9. mája 2011, a to bez možnosti kritický nedostatok reparaovať. Uvedená situácia potom vyvoláva určité obmedzenia možnosti použitia väzby proti obvinenému v prebiehajúcim konaní, ako na to bude poukázané nižšie.

Možno k argumentom dovolania tiež uviesť, že dotknuté rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie z 29. apríla 2011 vyvolalo právne účinky na základe jeho predbežnej vykonateľnosti v zmysle § 184 ods. 2, § 83 ods. 1, § 185 ods. 6 Tr. por., a na ich základe bola väzba vykonávaná až do 9. mája 2011. Tieto účinky mohli pominúť len rozhodnutím nadriadeného súdu, v dôsledku ktorého zrušené uznesenie vo svojej pôvodnej podobe nenadobudlo právoplatnosť, a vydaním zrušujúceho, už vydaním právoplatného rozhodnutia súdu druhého stupňa, stratilo svoju dovtedajšiu vykonateľnosť.

V nadväznosti na to, dovolateľom konštatovaná „neplatnosť“ uznesenia z 29. apríla 2011 sa pri tomto rozhodnutí (individuálnom právnom akte) neposudzuje, definuje sa jeho právoplatnosť a vykonateľnosť. Nulitný (bez právnych účinkov) je potom len paakt, ktorý je porušením samotnej právomoci, resp. pôsobnosti (o aký prípad pri rozhodnutí okresného súdu nejde). Platnosť je atribútom inej kategórie právne relevantných (nenormatívnych) prejavov vôle, a to právnych úkonov.

V priamej línii rozhodovania o dovolaní je potrebné vychádzať z toho, že uznesenie krajského súdu z 9. mája 2011 nie je predmetom dovolacieho prieskumu a je naďalej právoplatné (aj keď účinky jeho právoplatnosti môžu byť zmenenou situáciou v konaní fakticky negované). Týmto uznesením krajského súdu bolo teda rozhodnuté o zrušení uznesenia sudcu pre prípravné konanie o vzatí obvineného do väzby z 29. apríla 2011 a o prepustení obvineného M. na slobodu.

Pokiaľ ide o právny dôvod tohto rozhodnutia, a to v kontexte riešenia dotknutej otázky v aktuálnom dovolacom konaní ako otázky predbežnej (a takýmto východiskom pre súčasné rozhodovanie v konkrétnych súvislostiach je), nastávajú účinky v zmysle § 7 Tr. por. Keďže nejde o posúdenie viny obvineného, dovolací súd je, pokiaľ ide o vyššie uvedený dôvod, viazaný uznesením Krajského súdu v Bratislave z 9. mája 2011, sp. zn. 2 Tpo 34/2011. Na toto rozhodnutie a jeho odôvodnenie, vrátane označenia príslušných zákonných ustanovení, dovolací súd odkazuje.

Výnimkou, a to aj z hľadiska záväznosti pri riešení predbežnej otázky, je záver o právnom spochybnení rozhodnutia poľského súdu, ktorý prekračuje aplikačnú pôsobnosť tuzemského súdu. Dotknuté Rámcové rozhodnutie o európskom zatýkacom rozkaze (na ktoré sa krajský súd odvoláva) je právnym aktom Európskej únie, pre uplatnenie ktorého sa vyžaduje vnútroštátna implementácia. Podľa takejto konkrétnej vnútroštátnej normy potom postupuje súd toho - ktorého členského štátu, v tomto prípade Krajský súd v Krakove v rámci svojej, poľským právom určenej, jurisdikcie.

Nesprávnosť spisovej značky a dátumu vydania európskeho zatýkacieho rozkazu vo vydávacom rozhodnutí nie je z hľadiska postupu slovenských orgánov ako orgánov štátu pôvodu podstatné a niet pochybností ani o totožnosti skutku, ohľadom ktorého bol vnútroštátny i európsky zatýkací rozkaz Okresného súdu Bratislava I vydaný, a ktorého sa teda týka extradičná akceptácia poľskej strany (zároveň niet pochybností o odlišení tohto skutku od skutkov, ktorých sa týka zatýkací rozkaz Krajským súdom v Krakove neakceptovaný).

Vzhľadom na predchádzajúce i nasledujúce závery dovolacieho súdu však naposledy analyzovaná okolnosť na podstate tohto rozhodnutia nič nemení.

Najvyšší súd teda konštatuje a vychádza zo skutočnosti, že dôvodom rozhodnutia krajského súdu z 9. mája 2011 (v jeho konkrétnom obsahu) bola chyba konania, v rozhodujúcej miere spočívajúca v rozhodovaní nezákonným sudom (sudcom pre prípravné konanie, ktorého pôsobnosť pre rozhodovanie o väzbe sa skončila ukončením prípravného konania podaním obžaloby v zmysle § 10 ods. 15 Tr. por.).

Z tohto potom rezultuje v dovolacom konaní posudzovaný súlad so zákonom napadnutého uznesenia krajského súdu z 19. mája 2011, ktorý z hľadiska výslednosti tohto

rozhodnutia zodpovedá správnej interpretácii ustanovení Trestného poriadku (a naopak, je takto podmienená nesprávnosť postupu a rozhodnutia okresného súdu z 9. mája 2011), aj keď s časťou záverov krajského súdu sa najvyšší súd nestotožnil (pokiaľ ide o podobu novonastalých skutočností, potrebných pre ďalšie možné vzatie obvineného do väzby).

Rozhodnutie krajského súdu nariad'ovalo vo svojom výroku prepustenie obvineného na slobodu. K tomu však došlo len formálne (teda prakticky nie), keďže vzápätí bola opätovne obmedzená osobná sloboda menovaného a opätovne bol aj okresným súdom vzatý do väzby, a to v tej istej trestnej veci a za okolností oproti momentu predchádzajúceho rozhodovania krajského súdu (ktorým rozhodnutím bol z väzby prepustený) nijako nezmenených. Na to nemá vplyv okolnosť použitia alternatívneho postupu oproti prvotnému postupu po realizácii európskeho zatýkacieho rozkazu, teda predvedenia obvineného bez predchádzajúceho predvolania a rozhodnutia senátu na neverejnom zasadnutí za účasti procesných strán, konanom v zmysle § 302 ods. 2 Tr. por.

Účelom naposledy uvedeného úkonu bola práve a len reparácia chyby predchádzajúceho rozhodovania okresného súdu, na základe ktorej mal aktuálne (už) rozhodnúť zákonný sudca (v tomto prípade vzhľadom na spôsob rozhodovania senát), nedodržanie ktorého princípu bolo dôvodom bezprostredne predchádzajúceho prepustenia obvineného z väzby krajským súdom.

Nebolo naopak účelom úkonu získanie stanoviska obvineného ku skutkovým okolnostiam a zistenie jeho osobných pomerov v rozsahu potrebnom na nariadenie ďalšieho hlavného pojednávania, ako to uvádza dovolateľ (k takému získavaniu a zisťovaniu ani na neverejnom zasadnutí nedošlo).

Na uvádzaný účel sa neverejné zasadnutie senátu nenariad'uje, účelom neverejného zasadnutia za účasti obvineného je (ako už bolo uvedené), práve rozhodovanie o väzbe.

Na účel zistenia stanoviska obvineného (okrem iného) ku skutkovým okolnostiam slúži hlavné pojednávanie a v skoršom štádiu verejné zasadnutie o predbežnom prejednaní obžaloby, kde sa riešia i organizačné otázky súvisiace s nariadením hlavného pojednávania. Práve v tomto štádiu je predmetné súdne konanie (po zrušení termínu hlavného pojednávania určeného na 7-8 decembra 2011) a v konaní sa nepokračuje preto, že bol obvinený M. zatknutý v Poľsku, čím prestalo byť aktuálne konanie proti ušlému.

Pokiaľ sa v dovolaní uvádza, že pri výsluchu 29. apríla 2011 obvinený neuviedol žiadnu adresu na doručovanie písomností, je tomu tak (podľa zápisnice) preto, že na ňu nebol dotázaný napriek poučeniu v predtlačí podľa § 34 ods. 5 Tr. por. (to platí aj o výsluchu vykonanom 9. mája 2011). Konkrétnu adresu však obvinený uviedol v písomnom sľube podanom v zmysle § 80 písm. b/ Tr. por., ktorý sudca pre prípravné konanie neprijal (ide o adresu u družky, ktorá tiež ponúkla peňažnú záruku).

Účel dotknutého úkonu okresného súdu je teda zrejmý, a je ním (v zmysle vyššie uvedeného) negovať účinky rozhodnutia krajského súdu z 9. mája 2011, resp. vyhnúť sa týmto účinkom, vyvolaným predchádzajúcim porušením zákona v konaní, resp. pri rozhodovaní okresného súdu (sudcu pre prípravné konanie).

Takýto postup však nie je prípustný.

Ide o zopakovanie rozhodovania o tej istej otázke bez zmeny podkladov pre rozhodnutie, okrem zdanlivej „amputácie“ chybného postupu smerujúceho k predchádzajúcemu prvostupňovému rozhodnutiu, pričom práve zistená vada bola určujúca pre rozhodnutie o opravnom prostriedku proti dotknutému rozhodnutiu (teda v tomto prípade bez ohľadu na okolnosť, či sú dané väzobné dôvody).

Skoršia nezákonnosť však bez nastania nových skutočností nemôže byť ignorovaná.

Prekážka „res iudicata“ v zmysle § 2 ods. 8, resp. 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por. sa síce viaže len na meritórne rozhodnutia v konaní, výkladovo je však nevyhnutné dospieť k záveru, že rovnako nemožno dosiahnuť zmenu právoplatného rozhodnutia o väzbe (alebo o inej nemeritórnej otázke) len zopakovaním rozhodovania postupom, akým ku tomu v prejednávanej veci došlo.

Obdobne by napríklad nebolo možné okresným súdom použitým postupom reparovať (obísť) nedodržanie lehoty na rozhodnutie uvedenej v § 73 ods. 5 Tr. por., ktoré (prekročením lehoty) by vyvolalo prepustenie obvineného na slobodu (príkazom podľa odseku 5 tohto ustanovenia) aj v prípade danosti ľubovoľných väzobných dôvodov.

Bolo by popretím zmyslu a obsahu zákonnej úpravy postupu pri bratí obvineného do väzby, ak by nedostatky tohto postupu, vyvolávajúce právnu nemožnosť o väzbe pozitívne rozhodnúť, mohli byť negované opakovaním obmedzenia osobnej slobody obvineného po jeho prepustení na slobodu a následným vzatím obvineného do väzby bez toho, aby v medziobdobí nastali nové skutočnosti, zakladajúce väzobný dôvod.

Procesná chyba príslušných orgánov (v tomto prípade súdu) je negatívom, spôsobilým privodiť neoprávnenú výhodu strane v konaní (v tomto prípade obvinenému), navonok zároveň vyvolať traumu zo zmarenia výkonu práva (v tomto prípade zákonnej zabezpečovacej represie). Oproti tomu však stojí vyšší, historicky generovaný princíp, brániaci nezákonnosti a svojvôli orgánov štátu pri zásahoch do ľudských práv a základných slobôd. Neostáva iné, len tento princíp rešpektovať a spojiť s ním následky ustanovené trestnoprocesnou úpravou.

V súvislosti s rozhodovaním o prerokúvanom dovolaní platí teda nasledovné:

Chyba konania pri rozhodovaní súdu prvého stupňa o väzbe po realizácii príkazu na zatknutie alebo európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorá je dôvodom zrušenia rozhodnutia o vzatí obvineného do väzby a súčasného rozhodnutia nadriadeného súdu o prepustení obvineného na slobodu v zmysle § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. nemôže byť reparovaná následným predvedením obvineného podľa § 120 ods. 2 Tr. por. a opätovným rozhodnutím o jeho vzatí do väzby, ak v období od predchádzajúceho rozhodnutia súdu prvého stupňa o väzbe nenastali skutočnosti, zakladajúce dôvod väzby podľa § 71 Tr. por. Inak by bola sankcia, spočívajúca v nutnosti rozhodnúť o prepustení obvineného na slobodu, ktorú zákon spája s porušením ustanovení o postupe súdu pri rozhodovaní o väzbe, zbytočná a nemala by účinky, ktoré ňou majú byť vyvolané v prospech obvineného.

Okolnosť, ktorá je spôsobilá umožniť vzatie obvineného do väzby po predchádzajúcom neprávoplatnom rozhodnutí o jeho vzatí do väzby, ktoré bolo nadriadeným súdom zrušené, však nemusí založiť dôvod väzby podľa § 71 ods. 2 Tr. por. Postačuje teda väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 Tr. por. (ak ešte pred vydaním prvostupňového rozhodnutia o vzatí do väzby nebol obvinený v tej istej veci už prepustený z väzby, do ktorej bol právoplatne vzatý).

Je tomu tak preto, že obvinený bol síce vzatý do väzby, avšak nie právoplatne, ale v dôsledku predbežnej vykonateľnosti uznesenia, sťažnosť proti ktorému nemá odkladný účinok (§ 184 ods. 2 Tr. por.). Cieľom tejto úpravy je zabezpečiť dočasne výkon rozhodnutia učeného v prvom stupni až do rozhodnutia nadriadeného orgánu (v tomto prípade nadriadeného súdu) o jeho preskúmaní na základe riadneho opravného prostriedku. Pri vzatí obvineného do väzby je účelom takto upraveného postupu eliminovanie súdom prvého stupňa predpokladaných rizík, ktoré zodpovedajú väzobným dôvodom). Ak je však výsledkom prieskumu rozhodnutie nadriadeného súdu o zrušení rozhodnutia súdu prvého stupňa o vzatí do väzby, a to na základe záveru, že také rozhodnutie nemalo byť vôbec vydané (resp. o väzbe malo byť naopak rozhodnuté negatívne), nevytvára táto situácia podklad pre použitie ustanovenia § 72 ods. 2 Tr. por. (v prípade následného vzatia obvineného do väzby v tom istom konaní by teda išlo o prvoväzbu v zmysle § 71 ods. 1 Tr. por., nie o opakovanú väzbu podľa odseku 2 tohto ustanovenia).

Účelom ustanovenia § 72 ods. 2 Tr. por. je upraviť kvalitatívne odlišné podmienky vzatia do väzby pre prípad, že sa už vykonávala väzba, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, avšak súd (v prípravnom konaní aj prokurátor) rozhodol o prepustení obvineného na slobodu pre pominutie primárnych zákonných podmienok väzobného stíhania (§ 71 ods. 1 Tr. por.), alebo z dôvodu nahradenia väzby zákonom ustanovenou garanciou.

Vyššie uvedená podmienka nastania aj chronologicky nových skutočností, ktoré sú dôvodom väzby, platí v konaní o tom istom skutku pre akékoľvek opätovné rozhodnutie o vzatí obvineného do väzby, pokiaľ bolo predchádzajúce rozhodnutie o jeho vzatí do väzby na základe sťažnosti zrušené nadriadeným súdom pre chyby postupu orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, ktorého výsledkom bolo prvotné pozitívne rozhodnutie o väzbe (vzatí do nej).

Ak však bolo dôvodom zrušenia rozhodnutia o vzatí do väzby nepreukázanie vecných podmienok (dôvodnosť podozrenia a dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Tr. por.), môžu byť neskôr preukázané aj okolnosti, ktoré nastali pred prvotným rozhodovaním o väzbe (napr. nasvedčujúce kolíznemu konaniu obvineného) a privodiť tak jeho následné vzatie do väzby.

Bez ohľadu na časový výskyt dotknutých okolností však v prípade zrušenia rozhodnutia o vzatí do väzby pre deficit vecných predpokladov takého rozhodnutia tiež nemusí byť pri ďalšom rozhodovaní o väzbe toho istého obvineného v tom istom konaní splnený dôvod opakovanej väzby podľa § 71 ods. 2 Tr. por. (napr. dokonaná kolúzia), postačuje dôvod podľa ods. 1 tohto ustanovenia.

V súhrne teda možno konštatovať:

Rozhodnutie o vzatí obvineného do väzby, zrušené nadriadeným súdom podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. pri súčasnom prepustení obvineného na slobodu pre nedostatok podmienok ustanovených v § 71 ods. 1 Tr. por. alebo pre procesnú chybu vyvoláva rovnaké účinky ako právoplatné negatívne rozhodnutie o väzbe (o nevzatí do väzby podľa § 72 ods. 1 písm. a/ Tr. por. alebo o prepustení zatknutého obvineného na slobodu podľa § 72 ods. 1 písm. f) Tr. por.), vydané z vyššie uvedených dôvodov (patrí sem i prepustenie príkazom podľa § 73 ods. 7 a § 87 ods. 2 Tr. por.). Pre ďalšie vzatie obvineného do väzby v tejto veci teda postačuje dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 Tr. por., nie je pre toto rozhodnutie potrebné konštatovať dôvod väzby podľa § 71 ods. 2 Tr. por.

To platí aj pri zrušení rozhodnutia o vzatí do väzby a súčasnom nahradení väzby zákonom ustanovenou garanciou nadriadeným súdom (v súlade s obsahnutím celého rozsahu ustanovenia § 71 v texte ustanovení § 80 ods. 3 a § 81 ods. 4 Tr. por., v prípade peňažnej záruky však musí mať následné, zákonne rozporné konanie obvineného aj podobu, uvedenú v § 81 ods. 3 Tr. por.). Náhrada väzby (zárukou, sľubom alebo dohľadom) však pri zrušení rozhodnutia o vzatí do väzby pre procesnú chybu neprichádza do úvahy.

V dotknutej trestnej veci je teda po rozhodnutí krajského súdu z 9. mája 2011 (a po tomto rozhodnutí najvyššieho súdu) možné vziať obvineného M. do väzby, ak v tomto období nastanú skutočnosti zakladajúce väzobný dôvod podľa § 71 Tr. por., pričom novonastalú skutočnosť by postačovalo subsumovať pod odsek 1 tohto ustanovenia (nemusí ísť o dôvod opakovanej väzby podľa § 71 ods. 2 Tr. por.).

Za daných okolností, prepustením obvineného na slobodu pre procesnú chybu sa pre menovaného vytvorila možnosť byť stíhaný na slobode. Ak ju však nevyužije, jeho doterajšia v Slovenskej republike vykonaná väzba, ktorá sa rozhodnutiami nadriadeného súdu

stala nezákonnou, sa do novoplynúcich lehôt podľa § 76 ods. 6 a 7 Tr. por. nezapočíta (resp. neuplatní sa v tomto prípade pravidlo, ustanovené v § 78 veta druhá Tr. por.).

Z hľadiska doterajšieho priebehu konania by vo vyššie uvedenom smere najskôr prichádzalo do úvahy zistenie skutočností, vyvolávajúcich dôvodnú obavu z vyhýbania sa úkonom, smerujúcim k meritórnemu rozhodnutiu v súdom prvého stupňa prejednávanej trestnej veci.

Z hľadiska rozhodnutia o podanom dovolaní však najvyšší súd konštatuje, že v situácii, v ktorej rozhodoval okresný súd 9. mája 2011, vzatie obvineného do väzby súladné so zákonom nebolo. To naopak podmieňuje záver o absencii porušenia zákona pri rozhodovaní krajského súdu napadnutým rozhodnutím, a teda nedôvodnosť podaného dovolania (nesplnenie jeho dôvodov podľa § 371 ods. 2 Tr. por.).

Keďže tento záver bol zrejмый už pri predbežnom preskúmaní dovolania, vykonanom v zmysle § 378 Tr. por., odmietol najvyšší súd ako dovolací súd dovolanie ministerky spravodlivosti podľa § 382 písm. c/ Tr. por., a to na neverejnom zasadnutí, nariadenom podľa § 381 Tr. por.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 18. októbra 2011

JUDr. Peter Krájčovič, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková